

Dr Robert Peterson, Ludzkość i grzech, Sesja 15, Grzech pierworodny, Rzymian 5:12-19, ciąg dalszy

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego nauczanie o doktrynach człowieczeństwa i grzechu. To jest sesja 15, Grzech pierworodny, Rzymian 5:12-19, ciąg dalszy.

Witamy ponownie w naszym studium doktryny grzechu.

Pracujemy z szerszym kontekstem w Rzymianach z Textus Classicus, Rzymian 5:19, 12 do 19. I szukajmy Pana, zanim to zrobimy. Ojcze, dziękuję Ci za Twoje słowo, za Twojego ducha, za chrześcijańską wspólnotę.

Błogosław nam, zachęcaj nas, nauczaj nas i módlmy się przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana. Amen.

Powiedzieliśmy, że Rzymian 1:16 i 17, w którym Paweł ogłasza temat księgi Rzymian, którym jest ewangelia, objawienie zbawczej sprawiedliwości Boga.

Jednak natychmiast rozpoczyna dyskusję na temat objawienia gniewu Bożego od 1:18 do 3:20. W 3:21 Paweł powraca do zapowiedzianego przez siebie tematu w tym oświadczeniu celu, objawienia zbawczej sprawiedliwości Boga. Paweł mówi, że teraz sprawiedliwość Boga została objawiona, niezależnie od prawa.

Ta zbawcza sprawiedliwość jest całkowicie oddzielona od ludzkich zasług, oto co to oznacza. A jednak jest wypełnieniem obietnic Starego Testamentu. Poza prawem, chociaż prawo i prorocy dają o nim świadectwo, Paweł łąpie się na tym, aby nie zostać źle zrozumianym za mówienie przeciwko Biblii.

Pierwsze użycie prawa mówi o ludzkiej zasłudze, ale teraz sprawiedliwość Boża, zbawcza sprawiedliwość Boża, objawiła się niezależnie od prawa i wszelkich zasługujących pojęć, chociaż prawo i prorocy dają o tym świadectwo. Ta sprawiedliwość jest przywłaszczana przez wszystkich, którzy pokładają wiarę w Chrystusie. Sprawiedliwość Boża przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą.

Ważne jest podkreślenie miejsca wiary. Już w oświadczeniu o celu, nie wstydę się ewangelii, a jest ona mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego, kto wierzy, Żyda, poganina. Bo w niej objawia się sprawiedliwość Boża z wiary w wiarę.

Jak napisano, sprawiedliwy z wiary żyć będzie. Tak więc przynajmniej trzy razy debatowano, co oznacza zwrot od wiary do wiary, być może od wiary przez wiarę, od pierwszej do ostatniej, coś w tym stylu. Ale nie wcześniej wraca do tego tematu w 3:21, a potem mówi, że ta sprawiedliwość, ta zbawcza sprawiedliwość, która jest oddzielona od przestrzegania prawa, ale poświadczona w Starym Testamencie, jest przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą.

A Rzymian 4 to rozdział o wielkiej wierze w Rzymianach. Tak więc Paweł w żaden sposób nie minimalizuje potrzeby wiary. Bo nie ma tu żadnego rozróżnienia.

Zbawienie jest przez wiarę w Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą, bo nie ma rozróżnienia. Wszyscy bowiem zgrzeszyli i brak im chwały Bożej.

Być może rozróżnienie czasów tutaj mówi o grzechu Adama, a następnie o rzeczywistym grzechu istot ludzkich. Ponieważ wszyscy zgrzeszyli, czas przeszły, i upadli, może to być progresywne, to teraźniejsze, może to być progresywne pojęcie chwały Bożej. I są usprawiedliwieni z Jego łaski jako daru przez odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie.

Nie ma różnicy między ludźmi pod tym względem. Wszyscy zgrzeszyli i ciągle nie potrafią zasłużyć na pochwałę, która pochodzi od Boga. Doug Moo w swoim komentarzu do Rzymian zgadza się z tą egzegezą tych dwóch czasów.

Werset 24 podejmuje myśl werseku 22. Wszyscy, którzy wierzą i są usprawiedliwieni darmowo przez Jego łaskę. Następnie Paweł przedstawia podstawę lub podstawy usprawiedliwienia w Rzymianach 3, 24 do 26.

To jest odkupienie Chrystusa. Paweł przedstawia odkupieńczą śmierć Jezusa jako odkupienie w wersecie 24, ale głównie jako przebłaganie w wersekach 25 i 26. On po prostu wspomina o odkupieniu, ale wyjaśnia przebłaganie.

Bóg demonstruje swoją sprawiedliwość w śmierci umiłowanego syna. Ci, którzy wierzą, są usprawiedliwieni z Bożej łaski jako daru przez odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie. Chrystus Jezus, którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez krew swoją, aby była przyjęta przez wiarę.

Jest boska wyrozumiałość. On pominął dawne grzechy. Miało to na celu okazanie jego sprawiedliwości w obecnym czasie, aby mógł być sprawiedliwy i usprawiedliwiający tego, który ma wiarę w Jezusa.

Podstawą usprawiedliwienia jest dzieło Chrystusa pojmowane jako odkupienie, wersek 24, ale głównie tutaj jako przebłaganie. Zobaczmy w rzeczywistym fragmencie o grzechu pierwotnym, że jest to zbawcze dzieło Chrystusa

przedstawione jako sprawiedliwość, zdobywanie sprawiedliwości, szczególnie w jego ofierze. Bóg zademonstrował swoją sprawiedliwość w śmierci umiłowanego syna.

W czasach Starego Testamentu Bóg przebaczał wierzącym w perspektywie zadośćuczynienia Chrystusa. W Rzymian 3:25 napisano, że w boskiej cierpliwości Boga, pominął on dawne grzechy. W czasach Starego Testamentu Bóg przebaczał wierzącym w perspektywie zadośćuczynienia Chrystusa.

Ofiary ze zwierząt były obrazem ewangelii, ale same w sobie nie usuwały grzechu. Usuwały grzech, ponieważ, jak uczy nas List do Hebrajczyków, w rozdziale 9 i 15, ofiara Chrystusa została złożona za grzechy pod starym przymierzem. To zadziwiające.

Bóg przebaczył grzesznikom i wierzącym w perspektywie zadośćuczynienia Chrystusa. Nie odpuścił jeszcze grzechu przez ofiarę Chrystusa. Teraz, w pełni czasu, Bóg ustanowił Chrystusa jako przebłaganie w swojej ofiarnej śmierci, swojej krwi.

Bóg wylał swój gniew na swojego syna, który przyjął potępienie, na jakie zasługiwali grzesznicy. Bardziej szczegółowe przedstawienie przebłagania w Nowym Testamencie można znaleźć w Leon Morris, the Apostolic Preaching of the Cross. Ponadto DA Carson ma rozdział o festschrift, tomie celebrującym teologa w Gordon Conwell przez wszystkie te lata.

Roger Nicole, dla Rogera Nicole, chwala zadośćuczynienia, chwala krzyża, coś w tym stylu. Carsten ma egzegezę Rzymian 3:24, 26. Jest piękna.

W ten sposób Bóg zachował swoją własną integralność moralną, aby być sprawiedliwym, a mimo to był w stanie usprawiedliwić grzeszników. Oto cud ewangelii. Problem nie polega na tym, co wyobrażają sobie niezbawieni ludzie.

Jak kochający Bóg mógłby ukarać kogokolwiek? Na to pytanie łatwo odpowiedzieć biblijnie. Trzeci rozdział Biblii i pierwsze trzy rozdziały Rzymian pokazują nam, że Bóg mógłby łatwo potępić świat. Biblijny problem polega na tym, jak Bóg może zachować swój święty charakter i nadal zbawić kogokolwiek.

To jest problem. Jak Bóg może sądzić grzeszników? Nie ma problemu. Zasługują na to, a On jest święty i sprawiedliwy.

Problem polega na tym, jak może być święty i sprawiedliwy i zbawić kogokolwiek. Odpowiedź na ten problem jest oczywiście udzielona przez samego Boga. Jest to spowodowane odkupieńczą śmiercią Chrystusa. Jezus umarł jako przebłaganie, aby zaspokoić prawe wymagania natury Boga.

Aby być sprawiedliwym i usprawiedliwiającym tego, kto ma wiarę w Jezusa, nie umniejszamy wiary w tej prezentacji. Ustanawiamy wiarę.

Wiara jest tak dobra, jak jej przedmiot. Właściwym przedmiotem jest śmierć Chrystusa, która została pomyślana jako przebłaganie. Rzymian 3:25, 26 jako zbawcza sprawiedliwość.

Rzymian 5:18 i 19. Reszta rozdziału 3 wyklucza chętnie się ludzkimi osiągnięciami w odniesieniu do zbawienia. Ludzie są usprawiedliwieni przez wiarę, a nie przez ludzki wysiłek.

Wiersze 27 i 28. Następnie Paweł używa argumentu opartego na jedności Boga, aby pokazać, że Żydzi i poganie są zbawieni w ten sam sposób. Czy Bóg jest Bogiem tylko Żydów? Wiersz 29 rozdziału 3. Czy nie jest On również Bogiem pogan? Tak, również pogan.

Bóg jest tym, który usprawiedliwi obrzezanych przez wiarę i usprawiedliwi nieobrzezanych przez wiarę. Czy zatem obalamy prawo przez wiarę? W żadnym wypadku. Przeciwnie, podtrzymujemy prawo.

W wersecie 31 apostoł przestrzega przed możliwym nieporozumieniem, gdy twierdzi, że podtrzymuje prawo, a nie je unieważnia. Rozdział 4 starannie przedstawia środki usprawiedliwienia. Wiara tylko w Chrystusa.

Rzymian 5:1, rozdział 5 przedstawia korzyści tego darmowego usprawiedliwienia. Obiektywny pokój z Bogiem. Dlatego, skoro zostaliśmy usprawiedliwieni przez wiarę, mamy pokój z Bogiem przez naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Wiersz 1. Jest tu włączenie w wersecie 11. Co więcej, radujemy się w Bogu przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, przez którego teraz otrzymaliśmy pojednanie, co oznacza pokój. Błogosławieństwa usprawiedliwienia to pokój z Bogiem.

Wiersze 1 i 11. Nadzieja przyszłej chwały. Wiersze 2 do 5. Przez Chrystusa uzyskaliśmy teraz dostęp przez wiarę do tej łaski, w której stoimy i radujemy się nadzieją chwały Bożej.

Nie tylko to, ale radujemy się wiedząc, że cierpienie rodzi wytrwałość. Wytrwałość rodzi charakter, a charakter rodzi nadzieję. Musimy czytać między wierszami, aby zrozumieć myśl Pawła.

Gdy chrześcijanie trwają i cierpią, ufając Panu, On buduje i czyni ich stałymi ludźmi. A gdy widzą Boga działającego w swoim życiu teraz i to, co mogą zobaczyć, zwiększa to nadzieję na Jego przyszłą obietnicę chwały w tym, czego teraz nie mogą zobaczyć. A ponadto werset 5 rozdziału 5 Listu do Rzymian.

Ta nadzieja nas nie zawodzi, ponieważ miłość Boża została rozlana w naszych sercach przez Ducha Świętego, który został nam dany. Korzyści z usprawiedliwienia i pokoju z Bogiem. Rzymian 5:1 i 11.

Nadzieja przyszłej chwały. 2 do 5. I wieczne bezpieczeństwo. Wersety 6 do 10.

Gdy byliśmy jeszcze słabi we właściwym czasie, Chrystus umarł za bezbożnych. Bo za sprawiedliwego człowiek rzadko umiera, choć może za dobrego człowieka odważyłby się ktoś nawet umrzeć. Nie jest to zupełnie niespotykane wśród ludzkości, aby ktoś umarł za swoich przyjaciół, ale jest zupełnie niespotykane, aby ktoś umarł za swoich wrogów.

Ale Bóg pokazuje nam swoją miłość w tym. Gdy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus umarł za nas. Następnie dwukrotnie używa żydowskiego argumentu.

Jeśli Bóg zrobił coś trudniejszego, zrobi też coś łatwiejszego. Robi to w kategoriach usprawiedliwienia z pewnymi skrótami. Robi to w kategoriach pojednania, przedstawiając to w całości.

Ponieważ zatem zostaliśmy usprawiedliwieni Jego krwią, Bóg uznał grzeszników za sprawiedliwych. Tym bardziej, to jest klucz do tego żydowskiego argumentu od trudniejszego do łatwiejszego, tym bardziej będziemy przez Niego zbawieni od gniewu Bożego. O Boże! Kiedy zostaliśmy potępieni, Bóg nas usprawiedliwił.

Teraz, gdy jesteśmy usprawiedliwieni, będziemy zbawieni. Dokładnie ten sam argument używający obrazu zbawienia nazywa się pojednaniem. Bo jeśli byliśmy wrogami, to trudniejszą rzeczą jest to, że zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Jego syna.

Wow! Bóg uczynił wrogów swoimi przyjaciółmi przez odkupienie Chrystusa. Tym bardziej, teraz, gdy jesteśmy pojednani, będziemy zbawieni przez Jego życie. Jeśli Bóg uczynił pokój między sobą a swoimi wrogami i między nimi a nim, teraz, gdy nie jesteśmy już jego wrogami, zachowa nas zbawionymi.

Co więcej, radujemy się w Bogu przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, przez którego otrzymaliśmy pojednanie, jak wyjaśniliśmy wcześniej. Jak zatem w końcu dochodzimy do naszego fragmentu: w jaki sposób Rzymian 5:12 do 21, tekst o wielkim grzechu pierworodnym, wpisuje się w ten wzór? Proponuję, aby Paweł tutaj, pod koniec swojej dyskusji o usprawiedliwieniu, przedstawił zbawcze dzieło Chrystusa tak, jak uczynił to na początku swojej prezentacji podstawy usprawiedliwienia. W 3, 24, 25 Paweł wyjaśnił, że Jezus umarł jako przebłaganie.

Tutaj umarł, aby zapewnić sprawiedliwość wierzącym. Jeden akt sprawiedliwości, werset 18 rozdziału 5 wspomina. W 3:24, 26 Paweł przedstawił negatywną stronę zadośćuczynienia, odwrócenie gniewu, negatywne odejmowanie, zabranie.

Następnie w 5:12 do 21 podaje stronę pozytywną, Chrystusowe wyjednanie sprawiedliwości, odwrócenie się, odwrócenie gniewu, udzielenie sprawiedliwości. Jeśli ta analiza jest poprawna w kontekście, Rzymian 5:12 do 21 nie dotyczy grzechu pierworodnego. Dotyczy zbawczej sprawiedliwości Chrystusa jako podstawy usprawiedliwienia.

A jednak wersety te uczą, że grzech Adama miał wielki wpływ na rodzaj ludzki. I dlatego, w ramach tematu usprawiedliwienia, jest to niezwykle wyłożenie grzechu pierworodnego. Mając na uwadze to podsumowanie argumentów z Rzymian 1:19 do 5:21, jesteśmy teraz gotowi przejść do egzegezy Rzymian 5, 12 do 19.

To fragment Biblii na temat grzechu pierworodnego. Wydarzenie to zostało zapisane w Księdze Rodzaju 3. Rezultaty są obecne w Starym i Nowym Testamencie, ale tutaj znajduje się jedyne wyraźne omówienie teologii grzechu pierworodnego w Biblii. Rezultaty są sugerowane w Liście do Efezjan 2:1 do 4 i tak dalej, w innych miejscach.

Efezjan 5:12. Dlatego też, jak grzech wszedł na świat przez jednego człowieka, po prostu Adama, a śmierć przez grzech, i tak śmierć rozprzestrzeniła się na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli, głos się podnosi, ponieważ Paweł zaczyna kontrast i go nie kończy. Nie kończy go aż do 5, 18 i 19.

Ponieważ grzech wszedł na świat przez jednego człowieka, a śmierć przez grzech, i tak śmierć rozprzestrzeniła się na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli, dokończą to dla niego. Tak samo sprawiedliwość i życie objawiły się przez jednego człowieka, Jezusa Chrystusa. Teraz tego nie mówi, ale coś takiego miał zamiar osiągnąć.

Jego myśl się urwała. Każdy komentator mówi to poprawnie. Ten werset wydaje się rozpadać na dwie części, zgodnie ze strukturą chiastyczną.

Po pierwsze, obecność grzechu, A, i B, śmierci w rodzaju ludzkim, i po drugie, powszechność śmierci, B prim, i grzechu, A prim, wśród ludzkości. Tak jak grzech, A, przyszedł na świat przez jednego człowieka, a śmierć, B, przez grzech, i tak śmierć, B prim, rozprzestrzeniła się na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli, A prim. Werset zawiera zdanie podrzędne, protasis, zdania podrzędnego bez zdania podrzędnego.

Zdanie if, protaza, zdanie then, apodoza. Ma protazę bez apodozy, co można łatwo zauważyć porównując je z wersetami 15, 18, 19 i 21, co zrobimy szczegółowo. Te

fragmenty używają *hos* lub *hosper* w procesie i *huts kai*; używają *as* lub *just as* w zdaniu *if*, i *so then* lub *so therefore* w zdaniu *then*.

Fraza ta nie jest zatem niczym podobnym; nic nie jest jak podawanie błędnych informacji greckich. Nie jest to dobry pomysł. Uważaj.

Tak, zaczyna się na *dia tuta*, zatem fraza *dia tuta* jest albo przyczynowa, kładąc podwaliny pod odpowiedni, dla następnych słów, odnosząc się do poprzednich, albo illatywna, wprowadzając wniosek z poprzednich. Naprawdę polegam na znakomitym eseju, S. Lewis Johnson, Rzymianie 5:12, Ćwiczenie z egzegezy i teologii, w książce zatytułowanej *Nowe wymiary w studium Nowego Testamentu*, pod redakcją Richarda Longeneckera i Merrilla Tenneya. Trudno jest zatem stwierdzić, czy ta fraza odnosi się do całego argumentu zaczynającego się w 1:18, czy tylko do 5:1-11.

Powiem 5:1-11, które z kolei odwołują się do przeszłości. Zdanie porównawcze zaczyna się dokładnie w momencie, gdy grzech wszedł na świat przez jednego człowieka; odniesienie dotyczy Adama i grzechu pierwotnego. Zgadzam się ze słownikiem, 446, Johnsonem, 302 i Cranfieldem, *International Critical Commentary*, że świat tutaj oznacza świat jako ludzkość.

Podobne zastosowania słowa świat znajdują się w Rzymianach 3:6, 19 i 5:13. Przez grzech Adama grzech, uosobiony jako intruz, uzyskał wstęp do świata istot ludzkich. Następne zdanie jest eliptyczne, a śmierć weszła do świata, sugerowana przez grzech.

Adam był odpowiedzialny za grzechy wkraczające na świat. Śmierć zyskała wstęp jako drugi intruz przez grzech Adama. Anders Nygren pisze, cytuję, grzech i śmierć są na świecie jako tyrani, potężny sposób, aby to powiedzieć, którzy nie pytają człowieka, czy będzie im służył, ale rządzą automatycznie.

I tak śmierć przyszła do wszystkich ludzi. I tak, nie mylić z, poniżej kilka razy, pokazuje albo konsekwencję albo sposób jako wynik dwóch intruzów, którzy uzyskali wstęp do ludzkości przez grzech pierwszego człowieka. Śmierć przyszła jako nieprzyjazny gość do wszystkich ludzi.

Wszyscy ludzie umarli z powodu skutków grzechu Adama. Werset 12 kończy się, ponieważ wszyscy zgrzeszyli. Cranfield i Johnson, to jest artykuł, do którego się odwoływałem, S. Lewis Johnson, 303 i 305, przekonująco argumentują, że przyimek powinien być tłumaczony, ponieważ.

Znaczenie wersetu można podsumować w ten sposób. Nawiasem mówiąc, istnieje ogromny podział między kościołami wschodnimi i zachodnimi w kwestii znaczenia tego zdania. Podsumowując, w wyniku grzechu Adama śmierć przyszła na wszystkich ludzi.

Stało się tak, ponieważ wszyscy zgrzeszyli, gdy lub po tym, jak Adam zgrzeszył. Kwestia egzegetyczna i teologiczna jest taka. Jak tłumaczymy, że jeden człowiek zgrzeszył, a wszyscy ludzie zgrzeszyli? Werset 12 nie odpowiada na to pytanie.

Odpowiedź leży w egzegezie następujących wersetów. Ostatnia klauzula, ponieważ wszyscy zgrzeszyli, jest trudna, ponieważ, po pierwsze, kontekst wydaje się wymagać korporacyjnego zrozumienia wszystkich zgrzeszonych. W przeciwnym razie, i tak wszyscy zgrzeszyli nie ma sensu.

Intruzi zgrzeszyli śmiercią, weszli na świat przez grzech Adama, a zatem, w konsekwencji, wszyscy ludzie umarli. Ponieważ wszyscy zgrzeszyli indywidualnie? Raczej wszyscy umarli, ponieważ wszyscy zgrzeszyli w Adamie. Z drugiej strony, niektórzy twierdzą, że znaczenie wszędzie indziej w Pawle jest takie, że wszyscy ludzie grzeszą osobiście.

Cranfield i Hendrickson twierdzą, że tak jest. Czy to jedyny wyjątek? 5:13 i 14 są bardzo trudne, a wielu studentów uśpiłem, opracowując opcje. Ale jeśli jestem oddany teologii egzegetycznej, przepracuję opcje, które musimy.

Tutaj 4, gar, wprowadza klauzulę wyjaśniającą. Wells powiedział, że wersety 13 i 14 wyjaśniają werset 12. Powinienem przeczytać prawo, ponieważ jeśli wszystkie grzechy są zgrzeszone, to klauzula jest pominięta.

Dlatego tłumaczenia stawiają tam duży kropkę. Bo grzech rzeczywiście był na świecie, zanim zostało dane prawo. Ale grzech nie jest liczony tam, gdzie nie ma prawa.

A jednak śmierć panowała od Adama do Mojżesza, nawet nad tymi, których grzech nie był podobny do przestępstwa Adama, który był typem tego, który miał przyjść. Uff. Prawo tutaj wyraźnie odnosi się do prawa Mojżesza.

To prawda. Grzech rzeczywiście istniał na świecie, zanim nadano prawo. Pod koniec opowieści mówi Mojżeszowi o Adamie, co jest dobre.

W porównaniu z wersetem 14, który mówi o śmierci panującej od Adama do Mojżesza, od czasów Adama do nadania prawa Mojżeszowego od Adama do Mojżesza, grzech był na świecie. Intruz, w istocie, obaj, grzech i śmierć, werset 14, nie odeszli. Ludzie grzeszyli i umierali od Adama do Mojżesza.

Następna klauzula dodaje, że grzech nie jest obciążany czyimś kontem, gdy lub jeśli nie ma prawa. Oto stwierdzenie zwykłego stanu rzeczy, czas terażniejszy nomiczny. Grzech nie jest obciążany.

Tak to jest. To jest zwykłe stwierdzenie faktu, gdzie nie ma prawa.

Porównaj Rzymian 4:15. Gdzie nie ma prawa, tam nie ma przestępstwa. Rzymian 5:13b, to co właśnie przeczytałem. Grzech nie jest liczony, gdzie nie ma prawa, co jest bardzo problematyczne.

Istnieje co najmniej pięć poglądów na temat jego znaczenia. Ojej. Pogląd społecznej diatryby.

Absolutny pogląd zmysłowy. Było prawo, a potem pogląd. Względny lub porównawczy pogląd zmysłowy.

Rozróżnienie między poglądem grzechu i wykroczenia. Pogląd społecznej diatryby. Matthew Black, New Century Bible, uważa, że Paweł, cytując, kłóci się sam ze sobą lub z wymagowanym przeciwnikiem w stylu społecznej diatryby.

Śmierć przyszła do wszystkich ludzi, stąd wszelki grzech. A jednak powiadam wam, że aż do nadania Prawa Mojżeszowego, był grzech na świecie. Jednakże możecie argumentować, że tam, gdzie nie było Prawa, nie mogło być żadnego grzechu.

Ale grzech nie może być przypisany, a zatem ukarany. Dalej sprzeciwiasz się tam, gdzie nie ma prawa. Jakkolwiek by było, śmierć panowała od Adama do Mojżesza, tak jak panowała od Mojżesza, nawet nad tymi, których grzech nie był dokładnie taki sam jak przestępstwo Adama.

B, absolutny pogląd zmysłowy. Herman Ridderbos pisze, cytując, z argumentacji wersetów 13 i 14, że Paweł odwołuje się tutaj do okresu przed nadaniem prawa, ponieważ śmierci żyjących wówczas ludzi nie można wytłumaczyć ich własnym grzechem, ale musiała mieć swoją przyczynę w grzechu Adama. Wtedy też był grzech, ponieważ dopóki nie nadeszło prawo, nie było grzechu na świecie.

Sankcja prawa, śmierć, nie obowiązywała jeszcze. Bo gdzie nie ma prawa, nie ma też przestępstwa, porównaj 4:15. A grzech nie jest poczytywany, gdy nie ma prawa. Niemniej jednak, w tym czasie śmierć panowała nad tymi, którzy nie przekroczyli w ten sam sposób, co Adam, to znaczy, którzy nie zostali skonfrontowani w ten sam sposób, co Adam, z boskim nakazem i sankcją na niego.

Stąd wynika, że to nie ich osobisty grzech, ale grzech Adama i ich udział w nim, był przyczyną ich śmierci. Był wtedy pogląd na prawo. John Murray pisze, mam na myśli, że to są dobrzy ludzie.

Cytat, nie jest zgodne z nauką Pawła ani z Pismem Świętym w ogóle, aby przypuszczać, że Paweł ma tu na myśli, że chociaż może być grzech, nie został on poczytany za grzech, gdzie nie ma prawa. To przeczyłoby 4:15. Nie ma prawa, nie ma przestępstwa. Oprócz postanowień o usprawiedliwiającej łasce, które nie są w tym

wersecie brane pod uwagę, kiedy grzech nie jest poczytany, to dlatego, że grzech nie istnieje.

Oznacza to, że musiało istnieć również prawo. Myśl jest taka, że chociaż prawo nie zostało ogłoszone tak, jak przez Mojżesza na Synaju, istniało prawo. Świadczy o tym fakt, że istniał grzech.

Gdyby nie było prawa, nie byłoby grzechu. W rozumieniu 4:15 grzech istnieje tylko jako przekroczenie prawa. A gdzie istnieje grzech, musi być poczytany za to, czym jest.

William Henderson zgadza się, że „grzech rzeczywiście istniał na świecie, zanim jeszcze zostało dane prawo Synaju, co pokazuje fakt, że śmierć, kara za grzech, panowała w okresie od Adama do Mojżesza”. Tak więc jasne jest, że nawet w okresie od Adama do Mojżesza grzech był rzeczywiście brany pod uwagę. Chociaż prawo Synaju z jego wyraźnymi nakazami jeszcze nie istniało, istniało prawo.

Tutaj apostoł niewątpliwie myślał o tym, o czym pisał wcześniej w swoim liście, o prawie Bożym w sercu. Podaje tylko wersety 2:14 i 15, a to prawo ze śmiercią jako karą dla rozwiązłych przestępców zostało rzeczywiście zastosowane. Zobacz Rzymian 1:18 do 32.

To, że istniało prawo, wynika z faktu, że istniał grzech. Gdyby nie było prawa, nie byłoby grzechu — względny lub porównawczy pogląd.

Kalwin uważa, że nie możemy traktować wersetu 13b absolutnie, ponieważ Bóg przypisał grzech grzesznikom między Adamem a Mojżeszem. Kara Kaina, potop, który zniszczył znany świat, upadek Sodomy i w końcu plagi sprowadzone na Egipcjan świadczą o tym, że Bóg przypisał im nieprawości ludzi. To wszystko cytaty Kalwina.

W większości jednak zmagali się ze swoimi złymi uczynkami, aby nie przypisywać sobie żadnego grzechu, chyba że zostali do tego zmuszeni. Kiedy zatem Paweł twierdzi, że grzech nie jest przypisany bez prawa, mówi porównawczo, ponieważ gdy ludzie nie są pobudzani do działania przez prawo, popadają w lenistwo. Zamknij cytaty.

Później Kalwin mówi o cytacie, słowach poprzedzających, w których stwierdzono, że ci, którzy nie mieli prawa, nie przypisywali sobie nawzajem grzechu. Zamknij cytaty. Cranfield pisze, że przez nie przypisywano, Paweł nie miał na myśli, że nie jest to liczone w sensie obciążania rachunku ludzi.

Policzone przeciwko nim, przypisane. Fakt, że ludzie umarli w tym okresie nieobecności prawa, werset 14 pokazuje wystarczająco wyraźnie, że w tym sensie ich grzech został rzeczywiście zarejestrowany. Nie przypisane, nie policzone, należy

rozumieć w sensie względnym, tylko w porównaniu z tym, co ma miejsce, gdy prawo jest obecne.

Czy można powiedzieć, że w nieobecności prawa grzech nie jest liczony ani przypisywany? Nadal używa greki. Ci, którzy żyli bez prawa, z pewnością nie byli niewinnymi grzesznikami, jak ktoś ich nazwał. Byli winni tego, kim byli i co zrobili.

Ale w porównaniu ze stanem rzeczy, który został osiągnięty od czasu pojawienia się prawa, można powiedzieć, że grzech był w nieobecności prawa i nie był zarejestrowany, ponieważ nie był w pełni oczywistą, ostro zdefiniowaną rzeczą, jaką stał się w jego obecności. Tylko w obecności prawa, tylko w Izraelu i w kościele, widoczna jest pełna powaga grzechu, a odpowiedzialność grzesznika pozbawiona wszelkich okoliczności łagodzących.

Widok piąty. Rozróżnij pogląd na grzech i wykroczenie. CH Dodd i Moffat rozróżniają w tym fragmencie grzech i wykroczenie.

Cytuję, tutaj dokonuje on ostrożnego rozróżnienia między grzechem w jego szerokim znaczeniu a wykroczeniem lub przestępstwem, które jest dobrowolnym, odpowiedzialnym, winnym naruszeniem znanego przykazania. Grzech, rzeczywiście, nigdy nie jest liczony w nieobecności prawa, to znaczy, nie niesie winy, gdzie nie ma intencji działania wbrew temu, co jest znane jako słuszne. W pokoleniach, które nastąpiły, ludzie grzeszyli, ale w wielu przypadkach nie przekraczali granic, tak jak Adam.

Ale chociaż ich grzech nigdy nie został policzony w braku prawa, zgubne skutki grzechu w obiektywnym porządku rzeczy spadły na nich. To rzeczywiście lepki wicket, jak powiedzieliby gracze w krykieta. Przejdę do następnego wersetu i spróbuję zebrać wszystko do kupy i przedstawić własną opinię.

Możemy powiedzieć, że wiemy na pewno, jak funkcjonują kwestionowane słowa, nawet jeśli trudno jest dogmatycznie powiedzieć, co one oznaczają. Ale śmierć panowała od Adama do Mojżesza, werset 14. Tutaj dowiadujemy się, że skutki grzechu były odczuwalne przed nadaniem prawa.

Ludzie umierali. W istocie intruz śmierć rządził jako król w czasie między Adamem a Mojżeszem. Śmierć panowała, cytuję, nawet nad tymi, którzy nie zgrzeszyli na podobieństwo przestępstwa Adama, cytuję.

Słownik wyjaśnia leksykon, BAGD 2, strona 561, wyjaśnia zdanie, które oznacza, cytuję, na podobieństwo przestępstwa Adama oznacza dokładnie to, co zrobił Adam, który złamał jedno z wyraźnych przykazań Boga. To właśnie zrobił Adam w ogrodzie, widzisz, i to jest możliwe do zrobienia po nadaniu prawa Mojżeszowego. Zakaz

niejedzenia z drzewa poznania dobra i zła został dany tylko Adamowi i Ewie, a prawo nie zostało dane aż do czasów Mojżesza.

Mimo to śmierć panowała nad ludźmi, którzy żyli między Adamem a Mojżeszem, którzy mieli te wyraźne zakazy. Adam miał wyraźny zakaz. Możesz jeść z każdego drzewa w ogrodzie, ale nie z drzewa poznania dobra i zła.

Z pewnością, że nie będziesz, i że będziesz są wyraźnymi nakazami i zakazami. Pomiędzy czasem, Adamem i Mojżeszem, Adamem i daniem przykazań, grzeszenie jest inne. Nie znamy wyraźnych zakazów.

Mimo to ludzie umierali. Docieramy do sensu, co nie jest łatwe. Mimo to śmierć panowała nad ludźmi, którzy żyli między Adamem a Mojżeszem.

Zrozumienie tego wersetu zależy w dużej mierze od zrozumienia trudnego 13b z pięcioma zmysłami. Rzymian 5:14b, nawet nad tymi, których grzech nie był podobny do przestępstwa Adama, był różnie interpretowany. Kalwin napisał, cytuję, ten fragment jest ogólnie rozumiany w odniesieniu do małych dzieci, które nie będąc winne żadnego rzeczywistego przestępstwa, umierają przez grzech pierworodny.

Wolę jednak, napisał, interpretować to ogólnie jako odnoszące się do wszystkich, którzy zgrzeszyli bez prawa, bliski cytat. John Murray zgadza się, ale nie jest jednak tak pewne, że chodzi tylko o niemowlęta. Ci, którzy są poza obrębem szczególnego objawienia, mogliby być uważani za należących do tej kategorii.

Nie przekroczyli oni i wyraźnie objawili przykazanie, jak uczynił to Adam. Chociaż dorośli w tej kategorii zgrzeszyli przeciwko prawu natury, w porównaniu do 14:15 prawa Bożego w sercu, apostoł mógł przytoczyć panowanie śmierci nad wszystkimi, wskazując na grzech Adama i jako wymagające przesłanki, na której skupia się teraz jego zainteresowanie, a mianowicie grzechu wszystkich w grzechu Adama. Innymi słowy, nadal cytując, gdy weźmie się pod uwagę wszystkie fakty okresu przedmojżeszowego, jedynym wyjaśnieniem powszechnego panowania jest solidarność w grzechu Adama.

Zgadzam się. Zgadzam się. Można by wyjaśnić śmierć Adama i Mojżesza.

Ludzie zgrzeszyli i umarli. Zapłatą za grzech jest śmierć, mówią nam Rzymianie, prawda? 6:23. Ale Paweł sugeruje, że chociaż można wyjaśnić śmierć, nie można wyjaśnić panowania śmierci.

Panowanie śmierci jest wyjaśnione pozornym grzechem Adama w ogrodzie. S. Lewis Johnson pisze, że realizm to pogląd, że jesteśmy w rzeczywistości w lędźwiach Adama; jesteśmy naprawdę fizycznie obecni w jego ciele. On nie jest tylko naszym przedstawicielem, ale naszą naturalną głową.

Teraz pracuję nad rzeczami, które później wywołamy. On jest naszą naturalną głową, nie ma wątpliwości. Pochodzimy od Adama i Ewy.

Ale czy jego naturalne zwierzchnictwo jest sposobem działania grzechu pierwotnego? Realizm mówi, że tak, realistyczne przypisanie. Mówi, że tak. S. Lewis Johnson, który się z tym nie zgadza i raczej trzyma się reprezentatywnego poglądu kalwińskiego, a nie realistycznego poglądu zwierzchnictwa, mówi, S. Lewis Johnson mówi, że realizm nie poradzi sobie z Rzymianami 14 i jego ostatnim zdaniem.

„and”, od którego się zaczyna, wskazuje, że drugie zdanie odnosi się do specjalnej klasy, nawet ponad tymi, którzy nie zgrzeszyli. Odróżnia się od ogólnej klasy, o której mowa w pierwszym zdaniu. Drugie zdanie składa się z niemowląt lub, wybaczenie mi język, idiotów; wydaje się, że są to bliskie kontry.

Jeśli chodzi o niemowlęta, dlaczego apostoł wybrał ten okres? Po pierwsze, szanuj niemowlęta; to samo dotyczy każdego okresu i żaden okres nie jest lepszym przykładem niż inny. Tak, to prawda. To dobrze.

Ostatnia część wersetu 14 mówi, że Adam jest typem tego, który ma przyjść. Wybiegam myślami w przyszłość. I muszę wyjaśnić, jak rozumiem te trudne wersety.

Tak naprawdę, zrobię to i spieszę się z dalszymi sprawami w tej trudnej sytuacji, gdy rozpoczniemy naszą następną sesję.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o doktrynach człowieczeństwa i grzechu. To jest sesja 15, Grzech pierwotny, Rzymian 5:12-19, ciąg dalszy.